

Arrest

nr. 117 250 van 20 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 20 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 20 augustus 2013 twee beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26*quater*). Verzoekers werden op dezelfde dag in kennis gesteld. Dit zijn de bestreden beslissingen:

Voor eerste verzoeker:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het

koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met

toepassing van toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 21.05.2013 asiel aan in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Hongarije. Betrokkene verklaart dat hij op 03.05.2013 Kosovo zou verlaten hebben en via Servië naar Hongarije zou gereisd zijn, waar hij op 05.05.2013 zou aangekomen zijn. 4 à 5 dagen later zou hij Hongarije opnieuw verlaten hebben en zou hij via Italië en Frankrijk naar België gereisd zijn.

Op 14.06.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Hongaarse instanties. Op 25.06.2013 stemden de Hongaarse autoriteiten in met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België (vraag 38), nadat hij reeds asiel vroeg in Hongarije en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene verklaart dat hij naar België gekomen is omdat hij goede woorden had gehoord over België en de dokters hier zouden beter zijn. Betrokkene zou Hongarije verlaten hebben omdat hij in België asiel wilde aanvragen omwille van de medische problemen van zijn kinderen. Betrokkene heeft geen attesten aangebracht die de medische problemen van zijn kinderen staven. Betrokkene heeft wel een document voorgelegd waarop twee afspraken in het UZ Brussel staan vermeld. Dit document geen informatie bevat over de medische problemen op zich en enkel aantoont dat zijn zoon (...) op consultatie is geweest in het UZ Brussel. Dit document niet aantoont dat betrokkene en zijn kinderen omwille van medische problemen niet in staat zouden zijn om te reizen.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding van problemen inzake zijn gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene aangebracht.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Betrokkene verklaart twee broers te hebben die in Duitsland zouden verblijven, maar kan geen verdere informatie verstrekken over hun verblijf in Duitsland. Beide broers zouden over Italiaanse verblijfsdocumenten beschikken. Beide broers behoren niet tot de 'gezinsleden' zoals bepaald in art. 2.i van Verordening 343/2003.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden

tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije stemde op 25.06.2013 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat impliceert dat zijn op 05.05.2013 in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld en dus nog lopende is. De Hongaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene de behandeling van zijn asielaanvraag kunnen hervatten en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene zal in zijn

hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Hongaarse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Hongaarse autoriteiten. ”,

Voor tweede verzoekster:

“ In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten (...) geboren te (...), op (in) (...) van nationaliteit te zijn : Kosovo die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Hongarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 21.05.2013 asiel aan in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan de betrokkene reeds eerder asiel vroeg in Hongarije. Betrokkene verklaart dat zij op 03.05.2013 Kosovo zou verlaten hebben en via Servie naar Hongarije zou gereisd zijn, waar zij op 04.05.2013 zou aangekomen zijn. 4 dagen later zou zij Hongarije verlaten hebben en zou zij via Italië naar België gereisd zijn.

Op 14.06.2013 werd een verzoek tot terugname gericht aan de bevoegde Hongaarse instanties. Op 25.06.2013 stemden de Hongaarse autoriteiten in met ons verzoek voor terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordenina 343/2003.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België (vraag 38), nadat zij reeds asiel vroeg in Hongarije en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 40). Betrokkene verklaart dat zij naar België gekomen is omdat zij zou vernomen hebben dat de dokters in België heel goed zouden zijn en haar zonen zouden geholpen worden. Betrokkene verklaart dat zij Hongarije verlaten hebben omdat ze er geen asiel wilden aanvragen en naar België wilden komen om haar zonen te laten behandelen. Betrokkene heeft geen attesten aangebracht die de medische problemen van haar kinderen staven. Betrokkene heeft wel een document voorgelegd waarop twee afspraken in het UZ Brussel staan vermeld. Dit document geen informatie bevat over de medische problemen op zich en enkel aantoont dat haar zoon (...) op consultatie is geweest in het UZ Brussel. Dit document niet aantoont dat betrokkene en haar kinderen omwille van medische problemen niet in staat zouden zijn om te reizen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand maakte de betrokkene tijdens haar gehoor geen melding van problemen inzake haar gezondheid. Ook na het verhoor werden geen attesten of andere elementen betreffende de gezondheid van de betrokkene aangebracht.

De betrokkene verklaarde geen in België of andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar zij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door de betrokkene of het aanraden van een Lidstaat door derden kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 343/2003. Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Hongarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag töt Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Hongarije het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Hongarije stemde op 25.06.2013 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 16(1)c van Verordening 343/2003, wat impliceert dat haar op 05.05.2013 in Hongarije ingediende asielaanvraag nog niet volledig werd behandeld en dus nog lopende is. De Hongaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene de behandeling van haar asielaanvraag kunnen hervatten en de betrokkene zal niet worden verwijderd naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van kandidaat-vluchteling gemachtigd zijn te verblijven in Hongarije en kunnen genieten van de door de wet voorziene opvang en bijstand.

Hongarije is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De Hongaarse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Lidstaten. Hongarije kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)c van Verordening 343/2003.

Betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de 7 (zeven) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij Hongaarse autoriteiten. ”

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan:

“(…) **ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. ART. 3 EVRM**

1.

Verzoekers hebben elk afzonderlijk gewezen op de medische problemen waarniee de kinderen en vnl. de minderjarige zoon, F(...) S(...), geconfronteerd wordt.

Eerste verzoeker heeft zelfs uitdrukkelijk aangegeven dat hij asiel heeft aangevraagd in België wegens de medische problemen van zijn kinderen, en om reden dat de geneesheren in België beter zouden zijn.

Verzoekers hebben bovendien een document bijgebracht waarop 2 afspraken vermeld staan voor de jonge F.(...) in het UZ te Brussel. Hoewel nog geen definitieve diagnose werd gesteld, hebben verzoekers wel uitdrukkelijk - en met voorlegging van documenten- aangegeven dat hun zoon, F(...), met een medische problematiek wordt geconfronteerd, en dat zij hiervoor adequate behandeling zoeken.

De Staatssecretaris heeft onvoldoende rekening gehouden met dit gegeven bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

Een zorgvuldige totstandkoming van de beslissing c.q. een adequate motivering vereist dat rekening wordt gehouden met alle elementen, welke op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing, gekend zijn.

In casu werd bij de totstandkoming van de bestreden beslissing geen enkel onderzoek gedaan naar de behandelingsmogelijkheden van de jonge Fatlum in Hongarije, terwijl verzoekers wel verplicht zijn zich - in uitvoering van de bestreden beslissing- aan te bieden bij de Hongaarse asielautoriteiten.

De negatie van de medische problematiek en de afwezigheid van enig onderzoek door de Staatssecretaris naar de behandelingsmogelijkheden en de toegang tót de gezondheidszorg in Hongarije (en evenmin in Kosovo) toont een gebrek aan zorgvuldigheid c.q. volledigheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing.

2.

Aangezien uit het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de medische problematiek in hoofde van het kind (de kinderen van) verzoekers, naar de beschikbaarheid van zorg en geneesmiddelen in Hongarije (en/ of Kosovo), en derhalve ook niet naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer, is de bestreden beslissing strijdig met art. 3 EVRM.

Om die reden dient het bevel om het grondgebied te verlaten te worden nietig verklaard.

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Door de Raad van State werd hieromtrent gesteld (CE, n° 208.586 dd. 29.10.10):

" Il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé ».

Vrije vertaling : « Het behoort aan de autoriteit om, overeenkomstig de geciteerde voorbereidende werken, de medische situatie van de vreemdeling te onderzoeken, alvorens over te gaan tót de gedwongen verwijdering. "

Dit standpunt werd eerder reeds ingehuldigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arresten m.b.t. de toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud per analogiam wel toepasselijk is; alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, dient steeds een onderzoek naar de ingeroepen medische problemen te gebeuren, zoniet ligt een schending voor van art. 3 EVRM (CCE 25 juli 2008, n° 14.397):

"Il observe par ailleurs que les travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 rappellent explicitement la règle applicable dans les cas où un demandeur d'une autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est exclu du bénéfice de cette disposition par application du § 4 de celle-ci. Dans ces cas, les travaux préparatoires de la loi indiquent en effet clairement que « Il est toutefois évident qu'un étranger gravement malade qui est exclu du bénéfice de l'article 9ter pour un de ces motifs, ne sera pas éloigné si son état de santé est sérieux au point que son éloignement constituerait une violation de l'article 3 CEDH » (Doc. Pari., Ch., 51/2478/001, Exposé des motifs, p. 36).

Au regard de la nature de droit absolu reconnue à l'article 3 de la Convention européenne précitée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, le Conseil estime pour sa part que la même règle doit s'appliquer dans les cas où une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée, est déclarée irrecevable pour un motif étranger à l'appréciation des éléments médicaux invoqués par l'étranger, tel que l'absence de production de la preuve de l'identité requise.

Il résulte de ce qui précède qu'une mesure d'éloignement prise à l'égard d'un étranger dont la demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre précitée a été déclarée irrecevable pour un des motifs susmentionnés, sans que soient examinés les éléments médicaux invoqués, viole l'article 3 de la Convention européenne précitée lorsque, comme dans le cas d'espèce, il ne ressort aucunement de sa motivation que l'administration a examiné si la maladie que le demandeur avait invoquée entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant en cas de retour dans le pays. »

Vrije vertaling onderlijnd fragment :

"Uit het voorgaande vloeit voort dat een verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. een vreemdeling wier aanvraag om machtiging tót verblijf o.g.v. art. 9ter van de Wet van 15 mei 1980 onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen onderzocht werden, in strijd is met art. 3 EVRM, aangezien uit de motivering niet blijkt dat het bestuur heeft onderzocht of de aandoening van verzoeker een reëel risico met zich brengt van onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer (...)".

2.2. Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat door de gemachtigde wel onderzoek werd verricht naar de door verzoekers opgeworpen gezondheidsproblemen van de minderjarige zoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat in het Dublin-interview door verzoeker onder vraag 39: *"Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker ?"* het volgende werd geantwoord: *"Betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen. Beide zonen van betrokkene hebben problemen met de slokdarm. F.(...) werd al 4 maal geopereerd in Kosovo. F.(...) werd reeds 1 maal geopereerd in Tirana (Albanië)."*

Uit het administratief dossier blijkt dat in het Dublin-interview door verzoekster onder vraag 39: *"Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker ?"* het volgende werd geantwoord: *"Betrokkene heeft geen gezondheidsproblemen, maar de 2 zonen wel. Beide zonen hebben problemen met de slokdarm."*

Verder werd er niet aangehaald dat de medische zorgen in Hongarije niet voldoende zouden zijn: op vraag 40: *"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?"* werd door verzoeker het volgende geantwoord: *"Ik heb alles verkocht in Kosovo om naar hier te komen, zelfs mijn huis. Ik zit al 10 jaar in de problemen om de medische kosten voor mijn zonen te kunnen betalen. Alle uitgevoerde operaties bij mijn 2 zonen waren zonder resultaat en daarom ben ik naar hier gekomen. In Hongarije ben ik door de politie opgepakt maar ik heb er geen asiel gevraagd. Het was de bedoeling om in België asiel te komen vragen."* en door verzoekster het volgende *"Wij wilden naar België komen om onze zonen te laten behandelen. Wij hebben geen asiel gevraagd in Hongarije. Wij werden onderweg opgepakt en onze vingerafdrukken werden er genomen. Er werd ons in Hongarije gevraagd door de politie om een verhoor af te leggen maar wij hebben geweigerd om een verhoor te doen."*

Alhoewel deze laatste vraag vlak na de vraag in verband met de gezondheidstoestand van de minderjarige zoon werd gesteld, werd door verzoekers geen enkele vrees geuit omtrent een eventuele medische behandeling in Hongarije.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om voor verzoeker en verzoekster te oordelen: *"Betrokkene heeft geen attesten aangebracht die de medische problemen van zijn kinderen staven. Betrokkene heeft wel een document voorgelegd waarop twee afspraken in het UZ Brussel staan vermeld. Dit document geen informatie bevat over de medische problemen op zich en enkel aantoont dat zijn zoon S.(...) F.(...) op consultatie is geweest in het UZ Brussel. Dit document niet aantoont dat betrokkene en zijn kinderen omwille van medische problemen niet in staat zouden zijn om te reizen."* en *"Betrokkene heeft geen attesten aangebracht die de medische problemen van haar kinderen staven. Betrokkene heeft wel een document voorgelegd waarop twee afspraken in het UZ Brussel staan vermeld. Dit document geen informatie bevat over de medische problemen op zich en enkel aantoont dat haar zoon S.(...) F.(...) op consultatie is geweest in het UZ Brussel. Dit document niet aantoont dat betrokkene en haar kinderen omwille van medische problemen niet in staat zouden zijn om te reizen."*

Aangezien geen verdere attesten of elementen betreffende de gezondheidstoestand van de minderjarige zonen werden voorgelegd, kon de verwerende partij ook geen rekening houden met eventuele redenen van gezondheid om te besluiten dat er onmogelijk kan worden gereisd of dat er redenen zouden zijn die leiden tot een reëel risico op blootstelling aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend op 27 augustus 2013, een week na kennisname van de bestreden beslissingen. Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd ingediend op 16 september 2013. Deze aanvragen konden dienvolgens nog niet in rekening worden gebracht door de gemachtigde bij de bestreden beslissingen op 20 augustus 2013.

Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan vanzelfsprekend niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet ter kennis zijn gebracht.

Verzoekers tonen overigens niet aan dat zij in Hongarije niet de vereiste medische verzorging zouden krijgen voor hun zonen. Verzoekers laten na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in hoofde van hun zonen een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen werd ingediend, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de voorbereidende werken bij (oud) artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het volgende kan gelezen worden: "(...)het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM.(...)" (Gedr. St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Hieruit kan afgeleid worden dat indien verwerende partij in de huidige fase van de procedure de verzoekers op gedwongen wijze zou wensen te verwijderen, artikel 3 van het EVRM vereist dat zij de medische situatie van de verzoekers en hun kinderen in zijn geheel dient onderzocht te hebben (cf. CE. 29 oktober 2010, nr. 208.586: " *qu'en revanche il appartiendra à l'autorité, conformément aux travaux préparatoires précités, d'examiner la situation médicale de l'étranger avant de procéder à son éloignement forcé; (...)*."

In casu blijkt echter nergens uit dat verwerende partij de huidige bestreden beslissingen op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van een vreemdeling die zich op illegale wijze op het grondgebied bevindt, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Voorts staat het verzoekers vrij om aan de verwerende partij, gelet op hun medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen en desgevallend een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De vraag die aan verzoekster werd gesteld tijdens het interview is voldoende duidelijk en van aard om te doen aannemen dat verzoekers afdoende de kans hebben gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking hadden, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partijen gevraagd: *Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?*" waarop door verzoeker het volgende werd geantwoord: *"Ik heb alles verkocht in Kosovo om naar hier te komen, zelfs mijn huis. Ik zit al 10 jaar in de problemen om de medische kosten voor mijn zonen te kunnen betalen. Alle uitgevoerde operaties bij mijn 2 zonen waren zonder resultaat en daarom ben ik naar hier gekomen. In Hongarije ben ik door de politie opgepakt maar ik heb er geen asiel gevraagd. Het was de bedoeling om in België asiel te komen vragen."* en door verzoekster het volgende *" Wij wilden naar België komen om onze zonen te laten behandelen. Wij hebben geen asiel gevraagd in Hongarije. Wij werden onderweg opgepakt en onze vingerafdrukken werden er genomen. Er werd ons in Hongarije gevraagd door de politie om een verhoor af te leggen maar wij hebben geweigerd om een verhoor te doen."*

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert niet dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Het EHRM heeft geoordeeld dat een ingeroepen risico een individueel karakter heeft, indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. Met hun algemene beschouwingen slagen verzoekers er niet in het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit van artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233, RvS 28 maart 2002, nr. 105.262, RvS 14 maart 2002, nr. 104.674).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF